U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 A 66/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci podání žalobce ze dne 5. 1. 2017 označené jako „doplnění správní žaloby proti usnesení ČR-Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 A 66/2016 - 36“, jež bylo adresované Městskému soudu v Praze. V petitu této „žaloby“ se žalobce domáhal, aby citované rozhodnutí městského soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Toto podání bylo dne 13. 1. 2017 městským soudem předloženo Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že se jedná o kasační stížnost proti výše uvedenému usnesení tamního soudu.

Nejvyšší správní soud ze své evidence zjistil, že o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 A 66/2016 - 36, již rozhodl, a to usnesením ze dne 16. 11. 2016, č. j. 8 As 175/2016 – 54, tak, že řízení o kasační stížnosti zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

Podle ustanovení § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *„Není-li v ustanoveních dílů 1 a 2 stanoveno jinak, užijí se přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I.“*

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*“ Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „*Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*“

Nejvyšší správní soud po posouzení předmětné věci dospěl v souladu s předkládací zprávou městského soudu k závěru, že žalobu ze dne 5. 1. 2017 směřující proti usnesení městského soudu je nutné odmítnout. Byť žalobce toto podání nazval jako žalobu proti usnesení, fakticky se jedná o kasační stížnost, neboť se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí městského soudu vydaného v soudním řízení správním podle s. ř. s. Proti takovému rozhodnutí správního soudu však není přípustná správní žaloba, neboť podle § 4 odst. 1 a 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy **správními orgány**, rozhodují dále o žalobách proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách, dále pak ve věcech volebních a místního referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí, o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem a o zrušení služebního předpisu. O žádný takový případ však v projednávané věci nejde, neboť žalobce svým podáním nenapadá rozhodnutí správního orgánu, ale soudu rozhodujícího ve správním soudnictví, konkrétně Městského soudu v Praze. Proti takovému rozhodnutí není přípustná žaloba, ale pouze kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Závěru Nejvyššího správního soudu o tom, že se materiálně jedná o kasační stížnost, přitom odpovídá i žalobcův návrh na rozhodnutí soudu o této „žalobě“, neboť žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení – takovýto petit přitom přesně odpovídá tomu, jak by mohl ve věci rozhodnout Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 s. ř. s. Petit podání (návrh rozsudečného výroku) je přitom pro správní soudy závazný a určující – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197.

Podání žalobce (dále též „stěžovatel“) ze dne 5. 1. 2017 je tedy nutné vyhodnotit jako kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že o předchozí kasační stížnosti žalobce proti témuž usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 A 66/2016 – 36, již bylo v minulosti tímto soudem rozhodnuto, a to usnesením č. j. 8 As 175/2016 – 54 ze dne 16. 11. 2016, jímž bylo řízení o předchozí kasační stížnosti zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení však netvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté (rei iudicatae), jak by se na první pohled nabízelo, neboť takovou překážku představují pouze meritorní rozhodnutí v téže věci, jímž procesní usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku není. Nejvyšší správní soud dále zvažoval, zda projednání stěžovatelova podání nebrání jiné procesní překážky, a dospěl k závěru, že je nelze projednat, neboť bylo podáno opožděně.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. „*kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.*“ Ve vztahu k posouzení otázky včasnosti stěžovatelovy kasační stížnosti zjistil Nejvyšší správní soud z obsahu spisu, že napadené rozhodnutí městského soudu ze

dne 31. 5. 2016, č. j. 6 A 66/2016 - 36, bylo stěžovateli doručeno dne 30. 6. 2016, jak o tom svědčí záznam na doručence pošty, opatřený podpisem žalobce. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala žalobci běžet dnem následujícím po doručení, tj. dnem 1. 7. 2016 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek dne 14. 7. 2016, jak vyplývá z ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s., podle něhož lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Jelikož počátkem lhůty byl v projednávané věci čtvrtek dne 30. 6. 2016, skončila lhůta ve čtvrtek 14. 7. 2016. Nejpozději v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty. Protože kasační stížnost nyní posuzovanou podal stěžovatel až 5. 1. 2017, jak vyplývá ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Městského soudu v Praze, stalo se tak nepochybně po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, a tudíž opožděně. Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost pro opožděnost odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty prvé s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu